

GÜZEL BOYNUZLU GEYİK MASALI

Menşei: Fransa

Herkese merhabaaa! Benim adım Hasan. Çocuklar, söyleyin bakalım, siz hiç hayatınızda geyik gördünüz mü? ... Görmediniz mi? Ben çok uzun zaman önce bir tanesiyle karşılaşmışım. Bana bir hikâye anlatmıştı... Düşündüm, dedim ki, e neden bunu bizim çocuklara anlatmıyorum? Hadi, yaklaşın bakayım yamacıma... Masalımız başlıyor!

Var varanın, sür sürenin,
Baykuşu çoktur viranenin,
Destursuz bağa girenin,
Halî duman demişler.
Ah ne duman ne duman,

İşte tam o zaman... Yaşım üç müymüş, beş miymiş... Yıldızların ay ile saklambaç oynadığı, güneşin şarkılar söyleyerek herkesi uyandırdığı, ağaçların el ele tutuşup salındığı günlerde; başı var sonu yok bir ormanda, ihtişamlı, kıvrım kıvrım uzayan

boynuzları, güçlü vücudu ve dal gibi incecik bacakları olan bir geyik yaşarmış. Ama ne geyik! Görenler hayran kalırmış. Boynuzları çooooook uzaklardan fark edilirmiş. O da boynuzlarını çok sever ve her gün ormandaki gölün yanına gider, hayran hayran sudaki yansımalarını izlemiş. Ona göre en mühim özelliği boynuzlarının güzelliğiymiş.

Yine bir gün gölün kenarında suyunu içip boynuzlarını seyre dalmış.

“Aman Allah’ım, ne kadar güzel, görkemli boynuzlarım var böyle!” demiş. “Sanki bir kral tacı...”

Derken gözü incecik bacaklarına takılmış.

“Ahhh,” demiş. “Şu incecik bacaklar benim ihtişamlı görünüşüme hiç yakışmıyor. Şöyle daha kalın ve gösterişli bacaklarım olsaydı aslana bile kafa tutar, başımdaki tacımla bütün ormanın efendisi ben olurum” diye söylenmiş.

Uzun süre hep bu düşünceler takılmış aklına. Hüzünlenmiş durmuş.

Günün birinde yine göl kenarında bacaklarına hayıflanırken birtakım sesler duymuş. Başını kaldırdığı anda kendisine doğru koşmakta olan üç av köpeği görmüş. Olduğu yerden can havliyle fırlamış. Koşmaya başlamış. Koşmuş, koşmuş, koşmuş... O koştukça köpekler de koşuyormuş. O hızlandıkça köpekler de hızlanıyormuş.

Ormanın derinliklerine doğru koşarken geyiğin önüne bir nehir çıkmış. Nehir öyle güçlü akıyormuş ki, içinden geçmesi mümkün değilmiş. Gerilmiş, gerilmiş ve çevik bacaklarının üzerinde yaylanarak nehrin karşısına hoooooop diye atlayıvermiş.

Arkasından gelen köpekler nehrin önünde durmuş. Üç köpekten biri nehri geçememiş. Ama diğer iki köpeğin de güçlü bacakları varmış, onlar da geyik gibi nehri atlayıp karşıya geçmişler.

Geyik önde, köpekler arkada koşturmaca devam etmiş. Az gitmişler uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler, bu kez yol, geyiği bir uçurum kenarına getirmiş. "Eyvah," demiş bizim geyik. "Şimdi mahvoldum işte!"

Derken aşağıda bir kaya görmüş. Gözünü kapatıp kayalığa doğru fırlamış. Bacakları o

kadar esnekmiş ki, inerken canı hiç yanmıyormuş. Bir ara kafasını kaldırıp köpeklerle bakmış. Köpeklerden biri uçurum kenarında öylece kalakalmış, ama diğeri hiç vazgeçeceğē benzemiyormuş. O da kayalığā atlayıp geyiğın izini sürmeye devam etmekteymiş. Geyik epey yorulmuş ama durması mümkün değılmış ki...

Bu kez karşısına yabancı çalılarla dolu toprak bir yol çıkmış. Hemen atıvermiş kendisini bu yola. İlerledikçe çalılar öyle sıklaşmış ki; değıl koşmak, yürümek bile imkânsızlaşmış. Geyik yere yatıp sürünmeye başlamış. Sürüne sürüne ilerlerken boynuzları çalılardan birine fena halde takılmış. Çıkarmaya çalıştıkça da iyice dolanmış. Geyik kendisini ileriye doğru itiyor, ama bir türlü ilerleyemiyormuş.

"Aman Allah'ım, övünüp durduğum boynuzlarımın başıma açtığı işē bak!" diye söylenmeye başlamış. "Oysa beğenmediğim bacaklarım sayesinde buraya kadar kaçabildim."

Geyik pişman bir şekilde çalıdan kurtulmaya uğraşırken gökyüzü büyük bir gürültüyle gürlemiş. Geyik gözlerini kapatmış ve dua etmeye başlamış. Önce bir rüzgâr çıkmış, her yer toz toprak içinde kalmış. Hemen ardından da bardaktan boşanırcasına bir yağmur başlamış. Ne geyiğın izi kalmış ortada, ne de kokusu... Eh, böyle olunca da köpek iz sürememiş ve geyiği kaybetmiş. Geyik, köpeğın peşini bıraktığını anlayınca rahat bir nefes almış.

Bir süre sonra yağmur dinmiş. Geyik uğraşa uğraşa boynuzlarını çalılardan kurtarmış, evinin yolunu tutmuş. Gökyüzünde o güne kadar hiç görmediğı kadar güzel bir güneş şarkılar söylüyor; ağaçlar el ele tutuşmuş, baş başa vermiş, sohbet ediyorlarmış.

Bu masal burada bitmiř.

Gökten yine üç elma düşmüş; biri masalı anlatanın, biri dinleyenlerin, biri de kendisini bütün özellikleriyle seven ve sahip olduklarının kıymetini bilen herkesin başına...

Hmmm acaba av köpeklerine ne olmuş? Hay Allah, çok merak ettim şimdi. En iyisi siz güzel güzel uyuyun, ben gidip bir sorup soruşturayım. İyi uykulaaar...